

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/95/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219200317
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1219200317.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcov: X/ Y. E., U.. XX. XX. XXXX, R. D. XX, XXX XX H. R., Q.. O.: L. E., U.. XX. XX. XXXX, F. R. D. XX, XXX XX H. R. K. X/ L. E., U.. XX. XX. XXXX, F. R. D. XX, XXX XX H. R., oboch zastúpených advokátom: JUDr. Peter Bilkovič, so sídlom Strojnícka 8, 827 01 Bratislava, IČO: 51 814 471, proti žalovanému: Univerzitná nemocnica Bratislava, so sídlom Pažitková 4, 821 01 Bratislava, IČO: 31 813 861, o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalobkyne 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. apríla 2022, č. k. 52C/4/2019 - 988, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok zo dňa 27. apríla 2022, č.k. 52C/4/2019-988, vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie konanie v časti nároku žalobcu 1/ na zaplatenie sumy 744,45 eur s príslušenstvom zastavil, opravuje tak, že tento výrok správne znie: "Súd konanie v časti nároku žalobcu 1/ na zaplatenie sumy 774,44 eura s príslušenstvom z a s t a v u j e ."

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti p o t v r d z u j e .

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 27. apríla 2022, č. k. 52C/4/2019 - 988, súd prvej inštancie konanie v časti nároku žalobcu 1/ na zaplatenia sumy "744,45 eura" s príslušenstvom zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 1.682,35 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 28.12.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi 1/ priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 36,94 %. Zároveň zastavil aj konanie v časti nároku žalobkyne 2/ na zaplatenia sumy 13.922,23 eura s príslušenstvom, vo zvyšku žalobu žalobkyne 2/ zamietol a žalovanému proti žalobkyni 2/ právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. 05. 2014, č. k. 51Ps/3/2013-56, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02. 06. 2014, bol žalobca 1/ pozbavený spôsobilosti na právne úkony a bol mu ustanovený opatrovník, ktorým je žalobkyňa 2/. Opatrovníčka je oprávnená a povinná zastupovať opatrovanca vo všetkých právnych úkonoch. Z listiny označenej ako Uplatnenie následných nárokov na náhradu škody pre Y. E., U.. XX.XX.XXXX, zo dňa 13. 12. 2018, doručenej žalovanému dňa 17.12.2018 vyplýva, že žalobcovia si uplatňovali u žalovaného nárok na náhradu škody v žalovanej sume. Z listiny označenej ako náklady v spojitosti s liečbou, opaterou a zdravotnou starostlivosťou o poškodeného syna Y. vzniknuté v období od 1.1.2017 do 31.10.2018 vyplýva, že mesačné náklady na prístroje v roku 2017 boli 15,05 eura, v roku 2018 to bolo 16,37 eura; z tabuľky nákladov za rok 2017 vyplýva, že náklady boli spolu 2.500,03 eura, v roku 2018 to bolo 723,71 eura. Z rozhodnutia Okresného úradu Bratislava zo dňa 01. 10.

2001, sp. zn. 06971/2001, vyplýva, že sa priznáva peňažný príspevok na opatrovanie pre žalobcu 1/ od 01. 08. 2001 do odvolania vo výške 1,65 násobku životného minima pre plnoletú fyzickú osobu. Poskytovanie príspevku je podmienené celodennou starostlivosťou. Z rozhodnutia Úradu práce, soc. vecí a rodiny Pezinok zo dňa 15. 09. 2018, sp. zn. PK2/RPPKaPC/SOC/2018/7381-12 vyplýva, že s účinnosťou od 01. 07. 2018 sa zvyšuje peňažný príspevok na opatrovanie, ktorý poberá žalobkyňa 2/, a to na sumu 369,36 eur. Z rozhodnutia Úradu práce, soc. vecí a rodiny Pezinok zo dňa 20. 02. 2017, sp. zn. PK2/RPPKaPC/SOC/2017/25173-10 vyplýva, že s účinnosťou od 01. 01. 2017 sa zvyšuje peňažný príspevok na opatrovanie, ktorý poberá žalobkyňa 2/, a to na sumu 247,62 eur. Z rozhodnutia Úradu práce, soc. vecí a rodiny Pezinok zo dňa 31. 07. 2017, sp. zn. PK2/RPPKaPC/SOC/2017/25173-11 vyplýva, že s účinnosťou od 01. 07. 2017 sa zvyšuje peňažný príspevok na opatrovanie, ktorý poberá žalobkyňa 2/, a to na sumu 249,35 eur. Z výpisu zo zdravotnej dokumentácie žalobcu 1/ zo dňa 21. 02. 2018 vyplýva, že ide o trvale ležiaceho pacienta, a že sú mu predpisované viaceré lieky a zdravotné potreby. Z prepúšťacej správy zo dňa 14. 02. 2013 vyplýva, že žalobcovi 1/ sú diagnostikované viaceré choroby, a to tracheosomia, gastrostomia, pneuropneumonia, dystelektáza, DMO - kvadrupastická forma, sekundárna epilepsia, s chronickou liečbou mnohými liekmi, s potrebou zasúvania katétru do žalúdka, starostlivosťou o dekubity, polohovaním. Z potvrdenia Úradu práce, soc. vecí a rodiny Pezinok zo dňa 05. 11. 2018 vyplýva, že v roku 2017 bol žalobkyni 2/ vyplatený peňažný príspevok na opatrovanie mesačne vo výške 247,62 eura. Z potvrdenia Úradu práce, soc. vecí a rodiny Pezinok zo dňa 05. 11. 2018 vyplýva, že v roku 2018 bol žalobkyni 2/ do mesiaca jún vyplatený peňažný príspevok na opatrovanie mesačne vo výške 249,35 eura, a od mesiaca jún vo výške 369,36 eura. Z komplexného posudku Ústredia práce, soc. vecí a rodiny zo dňa 25. 11. 2009, číslo AA/2009/14425-NSVOPC, vyplýva, že miera funkčnej poruchy žalobcu 1/ je 90 % a ide o osobu odkázanú na sprievodcu, diétne stravovanie. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30. 05. 2017, č. k. 13C/36/2015-192, vyplýva, že súd priznal znaleckej organizácii W.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o., odmenu v sume 1.554,89 eur s DPH, pričom žalobca 1/ bol zaviazaný zaplatiť sumu 777,44 eur a žalovaný bol zaviazaný zaplatiť sumu 777,45 eur. Z vyúčtovacej faktúry za dodávku elektriny zo dňa 07. 11. 2017, VS: 257148004, vyplýva, že v období 04. 10. 2016 - 03. 10. 2017 bola žalobkyni 2/ fakturovaná suma 436,17 eur, pričom jej vznikol preplatok vo výške 27,38 eur. Z lekárskeho nálezu zo dňa 30. 04. 2018 vyplýva, že žalobca 1/ je od februára 2012 na umelej pľúcnej ventilácii, bez ktorej nedokáže dýchať. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 05. 04. 2018, č. k. 8C/227/2010-372, vyplýva, že súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 361,50 eur s príslušenstvom a žalobkyni 2/ sumu 21.166,43 eur s príslušenstvom, titulom náhrady za bolesť a náhrady nákladov spojených so starostlivosťou o žalobcu 1/. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 26.11.2019, č.k. 8Co/262/2018 predmetný rozsudok súdu prvej inštancie zmenil. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26. 02. 2018, č. k. 13C/36/2015-267, vyplýva, že súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 49.790,50 eur s príslušenstvom titulom náhrady za sťažené spoločenské uplatnenie. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. 05. 2018, č. k. 58C/15/2017-213, vyplýva, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 5.785,82 eur s príslušenstvom, titulom nákladov spojených s liečením žalobcu 1/ a to v období 01. 11. 2014 - 22. 12. 2016. Zo znaleckého posudku č. 158/2017 vykonaného znaleckou organizáciou W.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. zo dňa 09. 05. 2017, vyplýva, že žalobcovi 1/ bola indikovaná dlhodobá podporná liečba dýchania pomocou CPAP (kontinuálny pozitívny tlak v dýchacích cestách) - prístrojová podpora dýchania, s monitoringom sýtenia krvi kyslíkom, následne dlhodobá liečba kyslíkom kyslíkovým koncentrátorom. V roku 2013 došlo k napojeniu na kanylu do priedušnice a zavedenie vyživovacej sondy cez brušnú stenu do žalúdka, k čomu je potrebná špeciálna ošetrovateľská starostlivosť. Táto starostlivosť si vyžaduje znalosti o spôsobe enterálnej nutricie a špeciálnu ošetrovateľskú starostlivosť. V čase vydania znaleckého posudku bol žalobca 1/ závislý od prístrojovej podpory dýchania prostredníctvom neprenosného domáceho ventilátora v domácom režime. Zabezpečenie tracheostomickou kanylou vyžaduje dôslednú náročnú ošetrovateľskú starostlivosť a nepretržitý monitoring sýtenia krvi kyslíkom, pretože žalobca 1/ nie je schopný dýchania svojou vlastnou svalovou prácou. Žalobca 1/ má limitované možnosti ďalšej rehabilitácie. Tracheostómia zvyšuje riziko infekcií a znižuje kvalitu života, pri neadekvátnej starostlivosti ho ohrozuje upchatím dýchacích ciest a akútnym dusením. Vzhľadom k masívnemu hlienaniu bolo potrebné zvoliť špeciálnu kanylu, ktorá zvyšuje náročnosť starostlivosti. Každý ďalší invazívny vstup do tela žalobcu 1/ vyžaduje ďalšiu špeciálnu ošetrovateľskú starostlivosť. Vzhľadom na opakovaný výskyt oxalátových močových kameňov a alergií na sóju a mliečne výrobky je nutričná podpora limitovaná. Záverom znalecká organizácia uvádza, že stav žalobcu 1/ plne odkázaného na prístrojovú liečbu si vyžaduje nepretržitý monitoring a komplexnú intenzívnu ošetrovateľskú starostlivosť. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. 05. 2008, č. k. 11C/275/99-561, vyplýva, že žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu

10,128.000,00 Sk a žalobkyni 2/ sumu 1,075.036,00 Sk, titulom náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom žalobkyňou uplatnené vecné náklady priznal v plnej výške. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 30. 11. 2017, číslo: XXX XXX XXXX X, vyplýva, že od januára 2018 bude žalobcovi 1/ vyplácaný invalidný dôchodok vo výške 333,80 eur. Zo zmluvy č. XXNFASXXXXXX uzavretej medzi Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, a.s. a Fakultnou nemocnicou Trnava vyplýva, že cena za jeden ošetrovací deň pri dlhodobej intenzívnej starostlivosti, vrátane liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín je 260,00 eur. Z odpovede Všeobecnej zdravotnej poisťovne doručenej súdu dňa 19. 03. 2021 vyplýva, že suma za ošetrovací deň zahŕňa komplexnú zdravotnú starostlivosť, teda všetky výkony spojené s poskytnutím zdravotnej starostlivosti.

3. V prvom rade súd prvej inštancie poukázal na to, že právny zástupca žalobcov na pojednávaní konanom dňa 15.01.2020 špecifikoval žalobný petít tak, že žalobca 1/ si uplatňuje od žalovaného úhradu sumy 2.456,79 euro spolu s 5% úrokom z omeškania od 28.12.2018 do zaplatenia a žalobkyňa v 2.rade požaduje od žalovaného zaplatenie sumy 99.000,- eur spolu s 5% úrokom z omeškania od 28.12.2018 do zaplatenia. Podaním doručeným súdu dňa 06.03.2020 právny zástupca žalobcov žiadal, aby žalovaný zaplatil žalobcovi 1/ sumu 1.682,35 eur s 5% úrokom z omeškania od 28.12.2018 do zaplatenia a žalobkyňa v 2.rade požaduje od žalovaného zaplatenie sumy 99.000,- eur spolu s 5% úrokom z omeškania od 28.12.2018 do zaplatenia. Predmetné podanie posúdil ako späťvzatie žaloby žalobcom 1/ v časti zaplatenia príslušenstva zo sumy 774,44 eur, kde právny zástupca žalobcu 1/ zobral podaním zo dňa 02.04.2019 (replika) žalobu v časti zaplatenia sumy 774,44 eur späť. Zároveň podaním zo dňa 08.02.2022 a na pojednávaní konanom dňa 30.03.2022 právny zástupca žalobkyne 2/ uviedol, že žalobkyňa 2/ si od žalovaného uplatňuje sumu 85.077,77 Eur spolu s 5% úrokom z omeškania od 28.12.2018 do zaplatenia, a vo zvyšnej časti t.j. a to v časti sumy 13.922,23 eur s príslušenstvom berie žalobu späť. Žalovaný uviedol, že súhlasí so späťvzatím žaloby žalobkyňou 2/ v tejto časti. S poukazom na uvedené prvoinštančný súd podľa § 145 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 C.s.p. vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom 1/ v časti zaplatenia sumy 774,44 eur s príslušenstvom pred otvorením pojednávania a v časti požadovanej sumy 13.922,23 eur s príslušenstvom so súhlasom žalovaného konanie v tejto časti zastavil.

4. Pokiaľ ide o zvyšnú časť predmetu sporu, poukázal prvoinštančný súd na to, že právny zástupca žalobcov v priebehu konania ďalej uviedol, že žalobca 1/ je slepý, hluchý, už aj úplne imobilný, že žalobkyňa 2/ zabezpečuje jeho zdravotnú starostlivosť, opatrovanie a ošetrovanie, ktorá znáša náklady s tým spojené a ktoré si uplatňuje. Od roku 2015 je žalobca 1/ pripútaný na lôžko, manžel žalobkyne 2/ zomrel a jeho príjem teda už nemožno použiť na úhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť o žalobcu 1/. Pokiaľ ide o výšku a vyčíslenie nároku žalobkyne 2/ vychádzajú z toho čo poskytujú, aké náklady vyplývajú poskytovateľom, ktorí sú iba dvaja. Pokiaľ ide o hmotnoprávny nárok žalobkyne 2/ poukázal na judikatúru českých súdov, keďže na Slovensku rozhodnutia v takýchto veciach neexistujú. Žalovaný sumu si uplatňuje titulom nákladov za zdravotnú starostlivosť v nemocniciach, kde takáto starostlivosť stojí 260,00 eur za jeden deň, čo je 7.800,00 eur mesačne, ktorú sumu si uplatňuje žalobkyňa 2/. Žalobkyňa 2/ vykonáva pre žalobcu 1/ okrem iného sebaobslužné úkony spočívajúce v hygiene, stravovaní, vyprázdňovaní močového mechúra a hrubého čreva, obliekanie a vyzliekanie, pomoc s mobilitou a polohovaním, úkony starostlivosti o domácnosť, základné sociálne aktivity spočívajúce v sprievode k lekárovi, vybavovaní úradných záležitostí, pričom 1x denne vymieňa podložku pod kanylu, 5x denne vymieňa podložku pod tanier PEGu, 5x denne vykonáva dezinfekciu PEGu, 5x denne aplikuje liečivo na ranu PEGu, 1x denne vymieňa a čistí ramienko kanyly, každé 2-3 dni vymieňa odsávací set, po každom použití vymieňa katéter, raz denne vymieňa a čistí fľaše odsávačky, niekoľkokrát mesačne čistí a vymieňa súčasti prístrojov, raz mesačne objednáva materiál a lieky, viackrát denne vykonáva ošetrovateľskú starostlivosť, aplikuje liečivá, odsáva, vykonáva ošetrovateľskú rehabilitáciu, vyživuje bezvládneho žalobcu 1/, sleduje diurézu, konzultuje každú zmenu stavu, realizuje prístrojovú masáž, realizuje starostlivosť na prevenciu dekubitov, rieši dermatózy na rôznych častiach tela, pripravuje materiál na sterilizáciu a sterilizuje. Ďalej uviedol, že žalobcovia majú iba príjmy z invalidného dôchodku žalobcu 1/ a opatrovateľského príspevku žalobkyne 2/, tieto dve dávky, ktoré poberajú žalobcovia, nie sú príjmami, ale sociálnymi dávkami, na ktoré sú žalobcovia plne odkázaní a iný príjem nemajú, pričom do stavu úplnej invalidity sa dostal žalobca 1/ porušením povinnosti zamestnancov žalovaného, a preto sociálne dávky nemôžu nahradiť príjem, ktorý by inak mohli žalobcovia získať, ak by bol žalobca 1/ zdravý. Nesúhlasia s tvrdením žalovaného, že žalobcovia si majú starostlivosť hradit' zo sociálnych dávok, ktoré poberajú. Žalobkyňa 2/ je zaškolená 24 hodinová laická ošetrovateľka pracujúca samostatne a vykonávajúca úkony podľa definované aj v zák. č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách

a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Doma postupuje podľa koncepčného modelu Ošetrovateľská starostlivosť o pacienta na umelej pľúcnej ventilácii vypracovaného Fakultou zdravotníctva Trenčianskej univerzity. Vykonáva úkony 15x odsávanie, 4x čistenie ústnej dutiny, výmena kanyly v periodicite raz za tri mesiace až 3x behom pár minút, kontrola prístrojov. Poukázal tiež na vyjadrenie VŠZP, podľa ktorej náklady na takéhoto pacienta sú vo výške 260,00 eur denne. Nárok si žalobkyňa 2/ uplatňuje za 360 dní v rok x 260,00 eur/deň (ako náklady poukázané nemocničnému oddeleniu), z toho podiel osobných nákladov 50,85 % k výnosom ZP, teda 50,85 % z 260,00 eur = 132,21 eur x 365 dní = 48.256,65 eur. V roku 2018 si uplatňuje nárok za 181 dní (01. 01. 2018 - 30. 06. 2018), pričom podiel osobných nákladov k výnosu ZP je 46,63 %, teda výpočet je realizovaný ako 46,63 % z 260,00 eur = 121,24 eur x 181 dní = 21.944,44 eur; a za 122 dní (01. 07. 2018 - 01. 01. 2019), kde bola nemocnici poukazovaná suma 261,50 eur s podielom 46,63 %, teda výpočet je realizovaný ako 46,63 % z 261,50 eur = 121,94 eur x 122 dní = 14.876,68 eur. Spolu to činí 85.077,77 eur, ktorú požaduje zaplatiť žalobkyňa 2/ od žalovaného.

5. Ustálený skutkový stav veci posúdil súd prvej inštancie po právnej stránke podľa ust. § 420 ods. 1,2, § 442 ods. 3, § 445, § 449 ods. 1,3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že v merite veci je žaloba žalobcu 1/ dôvodná a žaloba žalobkyne 2/ voči žalovanému nedôvodná. V prvom rade zdôraznil, že mal za preukázané a medzi stranami nebolo ani sporné, že k trvalému poškodeniu zdravia žalobcu 1/ došlo v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti zamestnancov žalovaného, ktoré im vyplývali z ich povolania, čo vyplýva z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07.03.2008, č.k. 1T/23/2008, ktorým súd uznal zamestnancov žalovaného za vinných zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Taktiež nebola sporná zodpovednosť žalovaného za zdravotný stav žalobcu v 1.rade a nebol sporný ani jeho zdravotný stav. Z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. 05. 2014, č. k. 51Ps/3/2013-56, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02. 06. 2014, vyplýva, že žalobca 1/ bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony a bol mu ustanovený opatrovník, ktorým je žalobkyňa 2/. Žalobca 1/ si v spore uplatnil nárok na vynaložené náklady spojené s jeho liečením a v príčinnej súvislosti s jeho zdravotným stavom, ktorý mu vznikol v dôsledku škody na zdraví, za ktorú zodpovedá žalovaný. Preto má žalobca 1/ nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečením žalobcu 1/ a to s poukazom na § 449 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka. V prejednáwanej veci si žalobca 1/ uplatnil z tohto titulu voči žalovanému zaplataenie sumy 2.456,79 s príslušenstvom. V časti zaplataenia sumy 744,45 eur s príslušenstvom zobral žalobca 1/ žalobu späť a súd konanie o tejto časti nároku žalobcu 1/ zastavil. Žalobca zotrval na zaplataení sumy náhrady škody vo výške 1.679,34 eur, ktoré pozostávajú z nákladov na zdravotný materiál (plienky, podložky, obvazy) celkom v sume 336,01 eur za obdobie od 01.01.2017 do 31.10.2018, z nákladov za doplatky za lieky za obdobie od 01.01.2017 do 31.10.2018 vo výške 352,88 eur, z nákladov spojených s vyšším odberom elektrickej energie pre prístroje zabezpečujúce život žalobcu 1/, a monitorujúce jeho životné funkcie vo výške 348,26 eur za obdobie od 01.01.2017 do 31.10.2018, s nákladov na zariadenie pre invalidov (antidekubitný matrac s kompresorom, kúpacia vaňa na lôžko a iné) za obdobie od 01.01.2017 do 31.10.2018 vo výške 650,- eur a nákladov za poštovné v sume 0,50 eur. Pokiaľ ide o náklady na zdravotný materiál (plienky, podložky, obvazy) celkom v sume 336,01 eur za obdobie od 01.01.2017 do 31.10.2018, tak súd uvádza, že tieto preukazujú listinné doklady a to konkrétne bločky nákladov na hygienické potreby, plienky, kuchynské utierky, obrúsky, detské obrúsky, toaletný papier čistiaca pena, osviežovač vzduchu, tenká podložka s absorbčným jadrom, vatové tyčinky, mydlo, leukoplast, kompresné punčochy, obvazy a pod. Súd na základe uvedeného považuje žalobcom 1/ uplatnenú sumu vo výške 336,01 eur ako dôvodnú a účelne vynaloženú na zdravotný materiál potrebný pre žalobcu 1/ v súvislosti s jeho liečbou. Preto uvedenú sumu žalobcovi 1/ súd priznal. 53. Ďalej si žalobca 1/ uplatnil o náklady vynaložené za doplatky za lieky za obdobie od 01.01.2017 do 31.10.2018 vo výške 352,88 eur, tieto náklady v predmetnej sume preukazujú pokladničné doklady predložené žalobcom 1/. Súd vzhľadom k uvedenému nemal pochybnosti o oprávnenosti uplatnených nákladov podložených pokladničnými dokladmi vo výške 352,88 eur, ktoré žalobcovi 1/ vznikli v súvislosti s jeho liečením a v príčinnej súvislosti so spôsobenou škodou na zdraví. Preto mu priznal nárok v uplatnenej výške 352,88 eur, ako sumu dôvodnú a účelne vynaloženú na lieky pre žalobcu 1/. Pokiaľ ide o náklady spojené s vyšším odberom elektrickej energie pre prístroje zabezpečujúce život žalobcu 1/ za obdobie od 01.01.2017 do 31.10.2018, a monitorujúce jeho životné funkcie vo výške 348,26 eur, k tomu uviedol, že z podstaty zdravotného stavu žalobcu je nepochybné a nesporné, že pre jeho život sú nevyhnutné prístroje, ktoré potrebujú elektrickú energiu a teda, že spotreba elektrickej energie je v domácnosti žalobcov touto situáciou dlhodobo determinovaná. Nie je tomu inak ani v období rozhodnom pre nárok uplatnený v tomto konaní. K úplne presnému a exaktnému vyčísleniu tohto nároku by bolo

nutné zisťovanie spojené s nepomernými ťažkosťami a nákladmi. Preto na základe úvahy, že uplatnený nárok zodpovedá zvýšenej spotrebe v domácnosti žalobcov v súvislosti s účelnými nákladmi spojenými s liečením a udrжанím pri živote žalobcu 1/, a to konkrétne pre 24 hodinovú prevádzku prístrojov, ktoré musia byť neustále v prevádzke v dôsledku zdravotného stavu žalobcu 1/, ktorý vznikol v a v príčinnej súvislosti so spôsobenou škodou na zdraví. Preto súd priznal žalobcovi 1/ náklady na zvýšenú spotrebu elektrickej energie v sume 348,26 eur, ako náklady účelne vynaložené na udržanie (liečenie) zdravotného stavu a života žalobcu 1/. Zvýšené náklady na prevádzku uvedených prístrojov za obdobie 22 mesiacov boli ustálené pri hodnote kWh vo výške sume 1,51175 eur za obdobie od 01.01.2017 do 30.09.2017 a hodnote kWh vo výške 0,15325 eur za obdobie od 01.10.2017 do 1.10.2018, čo vyplýva z predložených faktúr za energie a spotreby jednotlivých prístrojov. V tejto súvislosti taktiež poukázal na to, že za predošlé obdobie žalovaný túto položku dobrovoľne splnil. S poukazom na uvedené súd priznal žalobcovi 1/ nárok na zaplatenie sumy 348,26 eur za 22 mesiacov. Náklady na poštovné žalobcu 1/ mal súd preukázané vynaložením na poštové služby (podanie na OS Bratislava II) vo výške 1,25 eura. Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nákladov na zariadenie invalidov a to antidekubický matrac s kompresorom v sume 44,70 eur, kúpacia vaňa na lôžko vo výške v sume 606,- eur, spolu suma 650,70 eur, tieto náklady vyplývajú z predložených listinných dokladov preukazujúcich sumu vynaloženú na zaobstaranie predmetných zdravotných pomôcok, ktoré vznikli v súvislosti s jeho liečením a v príčinnej súvislosti so spôsobenou škodou na zdraví. Preto sumu vo výške 650,70 eura žalobcovi 1/ taktiež priznal ako dôvodnú a preukázanú. Pre úplnosť k uplatnenému nároku žalobcu 1/ voči žalovanému uviedol, že žalovaný síce požadovanú sumu žalobcom 1/ všeobecne namietal, avšak neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia, ktoré by opodstatnenosť a preukázanie jednotlivých položiek relevantne spochybnili a vyvrátili (okrem sumy 777,45 eur, v ktorej zoberal žalobca 1/ žalobu späť). Všetky položky žalobca 1/ podrobne zdôvodnil a špecifikoval a svoje tvrdenia podložil listinnými dokladmi v podobe pokladničných dokladov, rozpisov a faktúr za energie založených do súdneho spisu. Vzhľadom k uvedenému nemal pochybnosti o oprávnenosti žalobcom 1/ uplatnených nákladov v celkovej požadovanej výške 1.682,35 eura, a preto žalobu v tejto časti považoval za dôvodnú. K argumentácii žalovaného, že v konaní si žalobca 1/ uplatňuje duplicitne nároky už priznané, uviedol, že predmetný nárok žalobcu 1/ uplatnený v tomto konaní si žalobca 1/ uplatňuje za iné obdobia, ako boli uplatnené a priznané v iných konaniach. Žalobca 1/ si popri istine vo výške 2.456,79 eur uplatnil aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 28.12.2018 do zaplatenia. Bolo preukázané, že výzvou zo dňa 13.12.2018, doručenou žalovanému 17.12.2018 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy celkom vo výške 101.456,79 eur v lehote 10 dní od doručenia. Doručenie predmetnej účinnej výzvy na plnenie dňa 17.12.2018 žalovanému vyplýva aj z mailu žalovaného zo dňa 21.12.2018, ktorý zaslal žalovaný právnenému zástupcovi žalobcov. Žalovaný sa teda dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu žalobcovi 1/ odo dňa 28.12.2018 (t.j. od dňa nasledujúceho po uplynutí 10 dňovej lehoty na plnenie) a preto priznal žalobcovi 1/ aj úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške 5% platnej k prvému dňu vzniku omeškania s plnením peňažného dlhu z priznanej sumy 1.682,35 eur až do zaplatenia. Vo vzťahu k žalobkyňi 2/ poukázal na to, že v spore uplatnila nárok na zaplatenie sumy pôvodne vo výške 99.000 eur, po čiastočnom späťvzati vo výške 85.077,77 eur s príslušenstvom, a to titulom nákladov za zdravotnú starostlivosť obdobnú tej, ktorá je poskytovaná v nemocniciach a pri jej vyčíslení vychádzala z nákladov na pacienta za jeden deň poskytovania zdravotnej starostlivosti v nemocniciach. Poukázala na judikatúru českých súdov, keďže na Slovensku rozhodnutia v takýchto veciach neexistujú. Súd prvej inštancie sa jej argumentáciou nestotožnil a uviedol, že žalobkyňa 2/ si uplatnila náhradu za osobnú starostlivosť o žalobcu 1/, pričom pri vyčíslení svojho nároku vychádzala z rozsahu nákladov, ktoré by žalobca 1/ vynaložil za odbornú opatrovateľskú službu. Podľa názoru prvoinštančného súdu nemožno tieto považovať za náklady liečenia vynaložené žalobkyňou 2/, na náhradu ktorých by jej vznikol nárok v zmysle § 449 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale za náklady liečenia, ktoré by vznikli v súvislosti so škodou na zdraví priamo žalobcovi 1/. Pokiaľ žalobkyňa 2/ poukazovala na závery obsiahnuté v rozhodnutiach Ústavného súdu ČR, tieto boli revidované nálezom sp.zn. I.ÚS 2224/15 zo dňa 12.04.2016, na ktorý poukázal ÚS ČR vo svojom rozhodnutí sp.zn. 25Cdo 786/2016 zo dňa 30.09.2016, v ktorom zhrnul, že ak potrebnú osobnú starostlivosť o poškodeného poskytne tretia osoba, nemôže požadovať odmenu za vykonané činnosti, pretože ju zákon nepriznáva, a ak vzhľadom na nesebestačnosť poškodenej osoby ide o taký rozsah celkovej výpomoci zo strany blízkej osoby, ktorý presahuje bežnú a štandardnú úroveň rodinnej spolupráce, patrí nárok na náhradu priamo poškodenému bez ohľadu na to, či vypomáhajúcich členov rodiny nejako honoroval. Preto v prípade takto uplatnených nákladov za poskytnutú osobnú starostlivosť si nemôže tieto uplatňovať žalobkyňa 2/ ako poskytovateľka tejto starostlivosti, ale žalobca 1/ ako poškodený v dôsledku spôsobenej škody na jeho zdraví titulom nároku na náhradu nákladov spojených s jeho liečením. Preto uzavrel, že nárok žalobkyne 2/ voči žalovanému nemá oporu v zákone a v tejto

časti žaloba nie je dôvodná, pričom v tejto súvislosti pre úplnosť poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/262/2018 zo dňa 26.11.2019. O náhrade trov konania žalobcu 1/ rozhodol podľa § 255 C.s.p., podľa ktorého v konaní žalobcovi 1/ proti žalovanému patrí pomerná náhrada trov konania v rozsahu 36,94 %. Žalobca 1/ si uplatňoval sumu vo výške 2.456,79 eur, priznaných mu bolo 1.682,35 eur, mal teda úspech v časti 68,47 %, úspech žalovaného v konaní potom predstavuje 31,53 % (100% - 68,47 %), čo predstavuje celkový úspech žalobcu 1/ v rozsahu 36,94 % (68,47 - 31,53 %). Preto mu priznal náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 36,94 %. O náhrade trov konania žalovaného proti žalobkyni 2/ rozhodol s použitím ust. § 257 C.s.p. tak, že žalovanému ako v celom rozsahu úspešnému proti žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa proti neúspešnej žalobkyni 2/ nepriznal, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tomto konkrétnom prípade v skutočnosti, že žalobkyňa 2/ sa sama stará o zdravotne ťažko postihnutého žalobcu 1/ (syna), pričom jej jediným príjmom je príspevok za opatrovanie vo výške 369,36 eura mesačne.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná 2/, a to do výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa domáhala, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť jej sumu 85.077,77 eur s príslušenstvom, titulom nákladov za zdravotnú starostlivosť obdobnú tej, ktorá je poskytovaná v nemocniciach. V tomto smere považuje žalobkyňa 2/ napadnutý rozsudok za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, pričom bolo porušené jej ústavné právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku v tejto časti vyplýva, že súd sa len veľmi stručne a nedostatočne s jej nárokom a z daného odôvodnenia vyplýva len to, že uplatnený nárok považuje za nedôvodný a nemajúci oporu v zákone. Bez ďalšej vlastnej úvahy súd prvej inštancie poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I.ÚS 2224/15 zo dňa 12.04.2016, rozhodnutie sp. zn. 25Cdo 786/2016 zo dňa 30.09.2016 a v konečnom dôsledku na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co/262/2018 zo dňa 26.11.2019. Súd prvej inštancie však predovšetkým nedôsledne vyhodnotil dôkaz založený priamo k žalobe - Potvrdenie G.. L. K. G.. L. zo dňa 24.01.2013 z ktorého je zrejmé, že "ošetrojúca (pozn. nie opatrujúca) osoba - žalobkyňa 2/ absolvovala rooming.in, je zaškolená a zvláda ošetrovateľskú starostlivosť a ovládanie potrebných prístrojov. Informovaná osoba bola oboznámená so zdravotným stavom, rizikami a možnými následkami pri laickej starostlivosti a napriek tomu sa chce o pacienta na riadenej ventilácii v domácich podmienkach starať nepretržite 24 hodín denne bez súvisiaceho odborného dohľadu." Súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia rozsudku síce cituje znalecký posudok č. 158/2017 zo dňa 09.05.2017 spoločnosti W..sk, avšak nedôsledne vyhodnotil jeho závery na str. 24 a 25 posudku, kde znalecká organizácia konštatuje, že v roku 2013 došlo u žalobcu 1/ k rozvoju respiračného zlyhávania, kedy bol napojený na umelú pľúcnu ventiláciu. Po stabilizácii bola indikovaná domáca pľúcna ventilácia a zároveň vzhľadom k celkovému nepriaznivému stavu bol pacientovi chirurgicky zavedený PEG (perkutánná endoskopická gastrómia - zavedenie výživovej sondy cez brušnú stenu do žalúdka) určený na zabezpečenie výživy u pacientov s prehltnutými obtiažami (tracheostómia). Zavedený PEG je určený na podávanie preddefinovanej výživy (určenej na podávanie do PEG) do žalúdka. Vzhľadom k tomu, že sa jedná taktiež o invazívny vstup, je potrebná špeciálna ošetrovateľská starostlivosť, ktorej úkony sú realizované za účelom udržania jej priechodnosti, adekvátnej polohy a prevencie infekcie. Starostlivosť o PEG vyžaduje znalosti o spôsobe enetrálnej výživy a špeciálnu ošetrovateľskú starostlivosť zameranú na ošetrovanie miesta zavedenia stómie, správnej polohy a priechodnosti. Toho času je pacient Y. E. závislý od prístrojovej podpory dýchania umelou pľúcnou ventiláciou, ktorá je realizovaná prostredníctvom neprenosného domáceho ventilátora spojeného s koncentrátorom kyslíka v nepretržitom režime. Odpájanie od ventilátora je limitované len na krátky čas, určený na výkon základných opatrovateľských, resp. ošetrovateľských úkonov. Zabezpečenie dýchacích ciest tracheostomickou kanylou vyžaduje dôslednú náročnú ošetrovateľskú starostlivosť, ktorá musí zahŕňať úkony na udržanie adekvátnej polohy, priechodnosti kanyly, toalety dýchacích ciest a správnu dychovú rehabilitáciu (odsávanie, zvlhčovanie, podávanie inhalačnej terapie, čistenie kanyly, čistenie okolia kanyly a rany, dychová rehabilitácia, prevencia infekcie). Zároveň obsluha domáceho ventilátora nevyhnutne vyžaduje znalosti o princípe liečby, o obsluhu prístroja a zároveň vyžaduje nepretržitý monitoring sýtenia krvi kyslíkom. Súd prvej inštancie v uvedenom bode síce uznáva na základe tejto citácie znaleckej organizácie, že u žalobcu 1/ je potrebná nepretržitá a komplexná intenzívna ošetrovateľská starostlivosť, avšak z ďalších statí odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že tento nárok z tohto titulu ďalej neposúdil. Zo samotnej žaloby, predložených dôkazov a samotných prednesov strany žalujúcej je zrejmé, že žalobou uplatnila vykonané a prevedené úkony ošetrovania, ktoré vyplývajú zo zákona o zdravotnej starostlivosti č. 580/2014 Z.z. a č. 576/2004 o zdravotnej starostlivosti a nie úkony opatrovateľskej služby, ktoré vyplývajú zo zákona 448/2008 Z.z. o sociálnych službách. Ošetrovateľská starostlivosť je zdravotná starostlivosť podľa zákona č. 576/2004

Z.z. - čiže je to zdravotná služba podľa zákona o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Zrejme je to aj z toho dôvodu, že vzťahy na základe tohto patria pod Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky. Opatrovateľská starostlivosť je sociálna služba podľa zákona č. 448/2008 Z.z. - je poskytovaná odkázanej osobe v najmenej II . stupňa odkázanosti pri úkonoch sebaobsluhy, starostlivosti o svoju domácnosť a v základných sociálnych aktivitách - vzťahy patria pod MPSVaR. Z uvedeného je zrejme, že súd prvej inštancii pri posudzovaní právneho základu uplatneného nároku nerobí žiaden rozdiel medzi opatovaním, ošetrovaním a úkonov osobnej obsluhy. K uvedenému rozporu by musel dôjsť aj z predložených dôkazov, kedy u žalobcu 1/ predstavuje príjem z invalidného dôchodku z mladosti vo výške 333,80 € pričom na hodinu vychádza suma len 0,46 € a u nej predstavuje príjem z príspevku za opatrovanie vo výške 244 € pričom na 1 hodinu tejto vykonávanej práce vychádza len 0,34 €. Z uvedeného je zrejme, že tieto dávky pokrývajú celkovú odkázanú starostlivosť o žalobcu 1/ vo výške 19,20 €/1 deň, pričom spôsob a rozsah celkovej preukázanej starostlivosti a predovšetkým liečebnej starostlivosti (znalecký posudok W.sk) teda nie je pokrytá a preto sa žalobcovia týchto nákladov žalobou aj domáhajú. Vzhľadom k tomu, že v súčasnosti ustálená judikatúra v obdobných veciach v Slovenskej republike neexistuje, v konaní poukazovali na rozhodnutia najvyšších súdnych inštancií Českej republiky a to z toho dôvodu, že znenie § 449 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. účinné v Českej republike v čase určujúcom pre rozhodnutie súdu bolo zhodné s § 449 Občianskeho zákonníka účinného v Slovenskej republike. Ústavný súd Českej republiky - nález sp. zn. 1 ÚS 870/2014 zo dňa 24.08.2015 zaujal právny názor, že § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakladá nárok na náhradu nákladov liečenia, ktorých účelom je obnovenie zdravia alebo aspoň zlepšenie zdravotného stavu poškodeného, nie nákladov hoci skutočne vynaložených, na zabezpečenie pomoci pri životných úkonoch poškodeného, ktorý poškodený vzhľadom na trvalé následky poškodenia zdravia nemôže sám vykonávať. Úkony, ktoré pre poškodeného vykonáva iná osoba, sú podriaditeľné pod § 449 Občianskeho zákonníka, iba ak ide o náklady spojené s liečením poškodeného. Pod nákladmi spojené s liečením podľa § 449 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka je možné podriaďiť aj následnú starostlivosť o poškodeného, napr. po ukončení hospitalizácie, ak je táto vedená snahou o zlepšenie jeho zdravotného stavu. Ohodnotenie " péče" o príbuzného má primerane vychádzať z odmeny priznávanej pracovníkom poskytujúcim ošetrovateľskú službu a nároky z ošetrovateľskej (zdravotnej) služby ošetrovateľovi. Nárok na náhradu účelných nákladov spojených s liečením podľa § 449 ods. 3 Občianskeho zákonníka potom vzniká priamo osobám, ktoré náklady vynaložili, hoci je daný nárok súčasťou celkového nároku poškodeného na náhradu škody proti škodcovi. Je preto spravodlivé, aby osoba ktorá sa stará o ťažko zdravotne postihnutého syna, ktorý utrpel škodu na zdraví zavinením škodcu, mala proti škodcovi nárok na náhradu škody aspoň vo výške odmeny, ktorá je priznávaná profesionálnym pracovníkom poskytujúcim ošetrovateľskú službu, a to aj napriek tomu, že "materiálne" náklady nevynakladá. V odôvodnení svojho nálezu Ústavný súd Českej republike poukázal na svoju doterajšiu judikatúru týkajúcu sa náhrady škody na zdraví, v ktorej okrem iného konštatoval, že náklady účelne vynaložené v súvislosti s liečením podľa § 449 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka slúžia na obnovenie zdravia alebo aspoň na zlepšenie zdravotného stavu poškodeného (IV. ÚS 444/11), že hranice medzi tým, kedy poskytovanie opatrovateľskej služby prispieva k zlepšeniu zdravia a kedy ide iba o pomoc poškodenému pri životných úkonoch, je značne neostrá (I. ÚS 46/12) a v ktorej tiež vyslovil, že porušenie zdravia, ktoré bolo spôsobené poskytovaním zdravotnej starostlivosti, je zásahom do telesnej integrity človeka, a preto do práva na nedotknuteľnosť osoby, garantovaného čl. 17 ods. 1 Listiny práv a slobôd (obd. Čl. 16 ods. 1 Ústavy SR). Súčasťou práva na nedotknuteľnosť osoby je i právo na plné odškodnenie za ujmu na zdraví, čo zahŕňa ako samostatný nárok i náhradu starostlivosti o nesamostatnú poškodenú osobu a jej domácnosť po ukončení liečby (I. ÚS 2930/13). Ústavný súd Českej republiky s poukazom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva zdôraznil pozitívne záväzky štátov za účelom telesnej integrity osôb v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tieto pozitívne záväzky štátu vyplývajúce z čl. 8 Dohovoru je v prípadoch lekárskej nedbanlivosti a dôsledkov poškodenia zdravia človeka možné splniť, pokiaľ právny poriadok umožňuje poškodeným osobám dosiahnuť nápravu napr. formou odškodnenia alebo zadostučinenia v civilnom konaní (napr. rozsudok Veľkého senátu ESĽP vo veci Calvelli a Ciglio proti Taliansku č. 32967, rozsudok ESĽP vo veci Codarcea proti Rumunsku č. 34675/04 alebo rozsudok vo veci Benderskiy proti Ukrajine č. 22750/02). Dokiaľ nie je poškodenému poskytnuté odškodnenie v dostatočnom rozsahu, porušenie čl. 8 Dohovoru trvá. Zásah do základného práva na ochranu osobnej telesnej integrity bol judikatúrou ESĽP konštatovaný aj v prípade, ak nedošlo k priznaniu náhrady nákladov spojených s liečením poškodeného (rozsudok ESĽP vo veci Oyal proti Turecku č. 4864/05). Princíp plného odškodnenia za škodu na zdraví platí aj pre nárok na náhradu nákladov v súvislosti so starostlivosťou o nesamostatnú poškodenú osobu po ukončení liečby. Podľa Ústavného súdu " pod pojem náhrady nákladov vynaložených v súvislosti s liečením je pre výklad

súladný s princípmi spravodlivosti možno subsumovať aj náklady na starostlivosť o poškodeného, ktorý nie je schopný sa o seba postarať samostatne (a to mimo iného formou základných úkonov osobnej obsluhy). Ustanovenie § 449 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka je v záujme ústavnej konformity nutné vykladať širším spôsobom. Pojmom liečenie sa v súlade s legitímnym výkladom práva a nároku na náhradu nákladov v súvislosti s liečením poškodenej osoby podľa § 449 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka rozumie nielen obnovenie alebo zlepšenie zdravotného stavu poškodeného, ale i stabilita zdravia poškodeného, ktorý sa s ohľadom na poskytovanie starostlivosti nezhoršuje. Bez starostlivosti o poškodenú osobu by mohlo nastať zhoršenie zdravia alebo i strata života človeka. Aj zachovanie zdravotného stavu poškodeného je ukazovateľom, ktorý musí byť braný do úvahy v rámci rozhodovania o náhrade účelne vynaložených nákladov spojených s liečením." Ústavný súd Českej republiky poukázal na to, že " aj v súvislosti so starostlivosťou o poškodeného po absolvovaní liečby vzniká škoda, ktorá u blízkych osôb sa môže prejavovať obmedzenými možnosťami pracovného uplatnenia, zmenšením časového priestoru pre odpočinok alebo vyššou psychickou a fyzickou záťažou. Sociálne dávky platené z titulu verejnoprávnych noriem nemusia byť v tomto ohľade dostatočnou kompenzáciou vynaložených nákladov." Ďalej tento súd konštatoval : " Nie je žiadúce, aby bolo na osoby blízke prenesené bremeno dôsledkov ujmy na zdraví poškodeného v neúmernom rozsahu, a škodca tak bol úplne oslobodený od povinnosti nahradit' náklady starostlivosti o poškodeného. Mnohokrát je poškodený v takom zdravotnom stave, že nemá spôsobilosť k uskutočňovaniu voľby starostlivosti o svoju osobu. Je preto na zákonných zástupcoch zvoliť spôsob starostlivosti o poškodeného, t.j. osobnými výkonmi alebo vynakladaním peňažných prostriedkov na profesionálnych ošetrovateľov a pod. Pokiaľ by sa osoby blízke osobne starali o poškodeného bez nároku na náhradu, bolo by to často neprímeraným bremenom." Podľa Ústavného súdu: "Výklad nároku na náhradu účelných nákladov spojených s liečením podľa § 449 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka musí byť legitímny, t.j. v súlade s ústavnými princípmi a preto zahŕňať aj náklady na udržiavanie života a zdravia poškodeného v súvislosti s nutnou komplexnou starostlivosťou o jeho osobu (ato i osobami blízkymi). Náklady, ktoré boli vynaložené pre zachovanie zdravotného stavu alebo starostlivosť o poškodeného, je nevyhnutné nahradit' osobám, ktoré ich vynaložili. Pre vznik nároku na náhradu nákladov starostlivosti nie je podstatné, či išlo o peňažné a vecné náklady alebo osobné výkony. Rodičia poškodeného majú preto právo domáhať sa voči osobe, ktorá vyvolala škodu poškodeného (ujmu na zdraví) náhrady nákladov vynaložených na starostlivosť o poškodeného. K uplatneniu nároku na náhradu nákladov sú aktívne vecne legitimovaní z titulu § 449 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Starostlivosť o poškodeného, ktorý nie je schopný vykonať základné úkony osobnej obsluhy, je nutné subsumovať pod účelne vynaložené náklady v súvislosti s liečením. Rodičia (osoby blízke) sú oprávnené požadovať za osobnú starostlivosť o poškodeného náhradu v rozsahu čiastky, ktorú by poškodená osoba zaplatila za odbornú opatrovateľskú službu." Aj podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2127/2006 zo dňa 24.10.2006 je konštatované, že z náhrady škody na zdraví (kam patria aj náklady liečenia) nie je možné odpočítat' plnenia zo sociálneho zabezpečenia (invalidný dôchodok a príspevok na opatrovanie), ktoré náležia osobe z celkom iného právneho dôvodu, než ten na ktorom je založená povinnosť škodcu v danej veci nahradit' škodu. Na podporu svojich právnych tvrdení poukázali aj na ďalší rad súdnych rozhodnutí najvyšších súdov Českej republiky (pre absenciu obdobných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), avšak aj tieto názory nemožno brať absolútne a to hlavne preto, že v roku 2006 v Českej republike došlo k prijatiu nového zákona o sociálnom poistení a v roku 2012 bol prijatý nový Občiansky zákonník a teda cesta odškodňovania je minimálne od tohto obdobia v Českej republike celkom iná. Uvádzané nálezy českých súdov boli orientačné a vzťahujúce sa na osobnú péču - čo je vlastne opatrovateľská starostlivosť.... nakoľko totožný prípad ako je žalobca 1/ - čiže intenzívna ošetrovateľská starostlivosť (v domácnosti 24 hod/ 7dní v týždni) pacient na invazívnej prístrojovej podpore dýchania s nepretržitým monitoringom životných funkcií a ďalšími vážnymi diagnózami ohrozujúcimi ho priamo na živote sa na českých súdoch doposiaľ neriešil (o slovenských ani nehovoriac). Česká súdna prax - laický ošetrovateľ ustanovený zdravotnou poisťovňou na 24 hodinovú ošetrovateľskú starostlivosť bez odborného dohľadu sa riešiť ani nemohol - nakoľko v ČR takýto status ani neexistuje. V ich prípade ide o starostlivosť priamo o pacienta a o ustanovenú osobu na zdravotnú ošetrovateľskú starostlivosť v domácich podmienkach - jej osobu, ktorá je zároveň aj poberateľkou príspevku za opatrovanie. Z uvedeného dôvodu žiadali súd aby implementoval na tento prípad konkrétne podmienky tohto prípadu, čiže platné sociálne zákony a tiež platný Občiansky zákonník platný v Slovenskej republike - § 449 ods. 1 a 3. na svoje rozhodnutie a nie všeobecne sa odvolal na rozhodnutia českých súdov v diametrálne odlišných prípadoch a naviac v celkom iných - právne odlišných od podmienok v Slovenskej republike. Žalobcovi 1/ pritom poskytuje 24 hodinovú komplexnú osobnú (myslené ako ona sama) ošetrovateľskú starostlivosť a opatrovateľskú starostlivosť o pacienta, čo je zrejme zo všetkých dokladov ktoré ju na to ustanovujú a ktoré v konaní predložila.

Nie je teda možné prejednávany prípad stotožniť s prípadom, ktorý bol riešený v konaní pod sp. zn. 25Cdo 786/2016, na ktorý sa v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie odvoláva súd prvej inštancie. Takisto nie je možné prejednávany prípad stotožniť ani s prípadom druhým na ktorý sa súd prvej inštancie vo svojom rozsudku odvoláva a o ktorom sa rozhodovalo v uvádzanom Náleze I. ÚS 2224/15 kde ide o prípad podľa rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo 1088/2015 (čo je zase rovnaký senát a v rovnakom zložení ako horeuvedený prípad sp. zn. 25Cdo 786/2016), pretože sťažovatelia sa v ňom domáhajú náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s celodennou starostlivosťou o dieťa, ktoré v roku 1991 zostalo vážne a nezvratné zdravotne postihnuté v dôsledku nesprávne vedeného pôrodu. Uplatnené náklady žalobou sú požadované za obdobie rokov 2008-2010 a išlo o celkovú závislosť na pomoci (v obliekaní, kŕmení, prebaľovaní, kúpaní, umývaní, prenášaní do postele a na vozík, poškodený nebol sám schopný žiadneho samoobslužného pohybu), trpel významným mentálnym postihnutím. Z nálezu je zrejmé, že tieto náklady si opatrovatelia uplatňovali opakovane vo viacerých prípadoch, ako je tam uvedené. Súd prvej inštancie v bode 60. odôvodnenia rozsudku dôvodí, že si uplatnila náhradu za osobnú starostlivosť o žalobcu 1/, pričom nárok vychádza z rozsahu nákladov, ktoré by žalobca 1/ vynaložil za odbornú opatrovateľskú službu. Uvedené tvrdenie nie je pravdivé - vždy si uplatňovala ošetrovateľské úkony, ošetrovateľskú starostlivosť, pretože poskytuje komplexnú ošetrovateľskú starostlivosť. A opatrovateľskú starostlivosť (hradenú príspevkom za opatrovanie) len čiastočne, lebo veľa úkonov je z dôvodu pripojenia žalobcu 1/ na prístroje je úkonmi ošetrovateľskými. Ošetrovanie poskytuje osobne sama, bez súvislého odborného dohľadu pacientovi, ktorý je v dokladoch k realizácii DUPV (domácej umelej pľúcnej ventilácii) uvedený ako pacient a ako pacient je uvedený aj v Znaleckom posudku W..sk. Zo zdravotného poistenia sú pri tejto špeciálnej zdravotnej starostlivosti DUPV hradené iba prenajaté prístroje, ktoré má v hmotnej podpísanej zodpovednosti za škodu, potom pravidelný servis a kontrola prípadná výmena a tiež spotrebný zdravotný materiál k strojom, ktorý objednáva a ktorý je doručovaný na jej adresu a meno - tieto nároky ani predmetom žaloby neboli. Takisto považuje za nesprávny záver súdu prvej inštancie vyslovený v bode 59 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde konajúci súd tvrdí, že svoj nárok na predmetnej sume si uplatnila titulom nákladov za zdravotnú starostlivosť obdobnú tej, ktorá je poskytovaná v nemocniciach a pri jej vyčíslení vychádzala z nákladov na pacienta za jeden deň poskytovania zdravotnej starostlivosti v nemocniciach. Ak by sa súd prvej inštancie vôbec zaoberal samotným vyčíslením uplatnených nárokov, bolo by zrejmé, že vychádzala pri výpočte len z percentuálneho ohodnotenia samotnej práce a nie zo všetkých nákladov, ktoré zdravotná poisťovňa prepláca vo výške cca 260 €/1 deň. Takúto starostlivosť v Slovenskej republike poskytujú oddelenia dlhodobej starostlivosti o ventilovaných pacientov, ktoré sú zdravotníckymi zariadeniami, ale nie sú to nemocnice v zmysle ako to uvádza súd prvej inštancie, ale tieto podnikajú ako samostatné právnické osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným a ktoré takúto starostlivosť poskytujú za úhradu, ktorá im je uhrádzaná zo zdravotnej poisťovne v tom istom rozsahu ako ju aj poskytujú samotným nemocniciam. Z uvedeného je zrejmé, že nemohla použiť pri vyčíslení sumy nároku za jeden deň podklady týchto spoločností, nakoľko k účtovnej závierke spoločností je obtiažne sa dostať a preto pri vyčíslení uplatneného nároku vychádzali z verejne dostupných zdrojov - Správy o hospodárení a činnosti FN Trnava. Takisto konštatácia a odvolanie sa súdu prvej inštancie na nález ÚS ČR sp. zn. I US 2224/15 zo dňa 12.04.2016, ktorý revidoval a prelomil rozhodnutie sp. zn. 25Cdo 786/2016 zo dňa 30.09.2016 nemá opodstatnenie, nakoľko prvšia súdna prax českých súdov bola revidovaná a zmenená nie na základe vyvíjajúcej sa súdnej praxe, ale zmenou legislatívy (zákon ČR o sociálnom poistení v roku 2006 a potom novela Občianskeho zákonníka v roku 2012), pričom v Slovenskej republike k takýmto novelám doposiaľ nedošlo. Z uvedených dôvodov rozhodnutie a odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zasiahlo do práva žalobcov na súdnu ochranu a spravodlivý proces, pretože tento sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s uplatneným nárokom, nevykonal legitímny výklad právnej úpravy, ak pod § 449 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka o nároku na náhradu nákladov spojených s liečením, nepodradil aj náklady na zdravotnú starostlivosť o pacienta - žalobcu 1/, nepeňažného charakteru, ktoré vykonáva matka, súdnym rozhodnutím určená opatrovateľka, ktorý nie je schopný vykonávať žiadne úkony zabezpečujúce jeho prežitie. V konaní predložili podrobný rozpis jednotlivých úkonov, špecifikáciu a ich zdôvodnenie, či sa jedná o opatrovateľské, alebo ošetrovateľské úkony, ktoré vyžaduje zdravotný stav žalobcu 1/, s čím sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal. Dňa 04.05.2020 predložili súdu prvej inštancie Vyjadrenie úradu komisára pre osoby so zdravotným postihnutím zo dňa 13.05.2020 z ktorého vyplýva, že posúdením podnetu dospel záveru, že absenciou zdravotníckej (ošetrovateľskej) odľahčovacej služby, resp. služby zabezpečujúcej krátkodobú intenzívnu starostlivosť (3-6 hodín) pre osoby so zdravotným postihnutím a pre osamelých opatrovateľov, ktorí sa nepretržite starajú o príbuzného v domácom prostredí, dochádza k porušovaniu ich základného práva na ľudskú dôstojnosť a súkromný život, ktoré sú zakotvené v čl. 19 Ústavy SR a chránené Európskym Dohovorom o

ochrane základných ľudských práv a slobôd v čl. 8 a k porušeniu čl. 10, čl. 19 a čl. 25 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím. Tento dôkaz súd prvej inštancie nevyhodnotil vôbec. V konečnom dôsledku, nakoľko súd prvej inštancie nároky na zdravotnícku starostlivosť zamietol len z dôvodu, že na tieto niť právneho nároku, sa ani nezaoberal preukázaným vyčíslením týchto nárokov, pričom je zrejmé, že hodnota týchto výkonov liečebnej starostlivosti o žalobcu 1/ je v takom rozsahu, že v žiadnom prípade a ani sčasti nemôžu byť nahradené z invalidného dôchodku žalobcu 1/ a z opatrovateľského príspevku žalobkyne 2/, a to hlavne za právnej situácie, že žalovaný v plnom rozsahu za takúto škodu preukázateľne zodpovedá a je povinný ju nahradiť. Na základe vyššie uvedených právnych a skutkových dôvodov žiadala v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

7. V mene žalobcu 1/ žalobkyňa 2/ namietala aj správnosť výroku o zastavení konania o žalobe žalobcu 1/ v časti o zaplatenie 744,45 eura s príslušenstvom, a to s poukazom na skutočnosť, že v tomto smere vzal späť žalobu v časti 774,44 eura a nie ako súd prvej inštancie uviedol vo výroku o zastavení konania v sume 744,45 eur. V tejto časti však odvolací súd podanie žalobkyne 2/ podľa obsahu posúdil ako návrh žalobcu 1/ na opravu daného výroku prvoinštančného rozsudku a nakoľko výhrady žalobcov sú v tomto smere opodstatnené, pričom s prihliadnutím na obsah súvisiaceho čiastočného späťvzatia žaloby a na to nadväzujúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, že ide iba o zjavnú nesprávnosť a chybu v písaní v danom výroku rozsudku, odvolací súd primerane postupom v zmysle ust. § 224 C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p. vzniknutú chybu opravil tak, že konanie je v tejto časti zastavené iba v 774,44 eura s príslušenstvom. Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca 1/ odvolanie nepodal a iné výroky napadnutého rozsudku nenamietal.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne 2/ uviedol, že napriek tomu, že sa nestotožňuje s výrokom I. napadnutého rozsudku a jeho následným odôvodnením, nepodal vzhľadom na prípad hodný osobitného zreteľa voči uvedenému výroku odvolanie. V celom rozsahu sa však stotožňuje s výrokom II. rozsudku a jeho následným odôvodnením, ktoré považuje najmä za právne správne posúdené a náležité odôvodnené. Súd správne zamietol nárok žalobkyne 2/, keď svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nie je možné považovať náklady liečenia vynaložené žalobkyňou 2/ (osobná starostlivosť o žalobcu 1/) za náhradu škody v zmysle § 449 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Tento právny záver vychádza tak zo zákona ako aj z citovanej judikatúry v bode 60. odôvodnenia rozsudku (okrem iného rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 8Co/262/2018 zo dňa 26.11.2019). Vzhľadom na uvedené nepovažoval za potrebné sa bližšie vyjadrovať k podanému rozsiahlemu odvolaniu žalobcov a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

9. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, teda v zamietajúcom výroku týkajúcom sa žalobkyne 2/, vrátane konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal podľa § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne 2/ nie je možné vyhovieť.

10. V prvom rade odvolací súd len pre úplnosť poukazuje na to, že súd prvej inštancie na základe správne a dostatočne vykonaného dokazovania, po riadnom vyhodnotení vykonaných dôkazov, správne ustálil skutkový stav veci významný pre rozhodnutie sporu, pričom v tomto smere ani žalobkyňa v odvolaní nevzniesla žiadne námietky.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu je však správny aj právny záver súdu prvej inštancie, že žalobe žalobkyne 2/, ktorou žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu v celkovej výške 85.077,77 eura nie je možné vyhovieť, nakoľko žalobkyňa vzhľadom na okolností preskúmvanej veci, ako boli ustálené vykonaným dokazovaním, sama v tomto spore nedisponuje aktívnou vecnou legitimitáciou, pretože nie je nositeľkou hmotného práva, ktoré žiada proti žalovanému priznať.

12. Žalobkyňa 2/ sa zaplatenia sumy 85.077,77 eura domáhala na skutkovom základe, že sama vykonáva ošetrovateľskú starostlivosť o žalobcu 1/, zahŕňajúcu ošetrovateľské a súvisiace úkony, pričom vzhľadom na náklady na takéhoto pacienta vo výške 260,00 eur denne a ostatné rozhodujúce okolnosti žiada priznať za rok 2017 sumu 48.256,65 eur, za rok 2018 sumu 21.944,44 eur a za obdobie od 01.07.2018 do 01.01.2019 sumu 14.876,68 eur. Takto vzniknuté náklady žalobkyňa 2/ žiada priznať ako náklady spojené s liečením podľa § 449 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka, pod ktoré podľa nej možno podradiť aj následnú starostlivosť o poškodeného, napr. po ukončení hospitalizácie, ak je táto vedená snahou o zlepšenie jeho zdravotného stavu, o aký prípad ide aj v preskúmvanej veci.

13. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne 2/, opierajúcou sa, s poukazom na absenciu relevantnej slovenskej judikatúry, o rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a nálezy Ústavného súdu ČR, podľa ktorých vzhľadom na mimoriadne a špecifické skutkové okolnosti daného prípadu, treba ako náklady spojené s liečením v zmysle ust. § 449 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka akceptovať aj náklady vynaložené na ošetrovateľské a súvisiace úkony týkajúce sa žalobcu 1/, teda aj následnú starostlivosť o poškodeného po ukončení hospitalizácie, ak je táto vedená snahou o zlepšenie jeho zdravotného stavu, pričom náhrada za starostlivosť o príbuzného má primerane vychádzať z odmeny priznávanej pracovníkom poskytujúcim ošetrovateľskú službu a nároky z ošetrovateľskej (zdravotnej) služby ošetrovateľovi.

14. Odvolací súd však za kľúčové z hľadiska dôvodnosti žaloby podanej na náhradu týchto nákladov spojených s liečením v zmysle ust. § 449 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka považuje posúdenie otázky, či žalobkyňa 2/ disponuje aktívnou vecnou legitimitáciou.

15. Aktívna vecná legitímácia je základným predpokladom pre vyhovie podanej žalobe, pričom jej existencia závisí od hmotného práva, keď aktívnou legitimitáciou disponuje iba ten, kto je podľa hmotného práva oprávnený uplatňovať svoj nárok na súde. Posúdenie otázky, či žalobca na súde proti žalovanému uplatňuje vlastný nárok, závisí od toho, či tu existuje právny vzťah, v ktorom je žalobca nositeľom takého hmotnoprávneho postavenia, ktoré ho oprávňuje žiadať od žalovaného určité plnenie. S výnimkou niektorých špecifických prípadov (napr. nepriamy zástupca a pod.), ak žalobca nositeľom takéhoto právneho postavenia nie je, nemôže disponovať aktívnou vecnou legitimitáciou, čo vedie k zamietnutiu podanej žaloby bez ďalšieho.

16. V prípade náhrady škody v zmysle ust. § 449 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, teda náhrady nákladov spojených s liečením, je podľa hmotného práva oprávneným subjektom ten, komu bola škoda spôsobená, teda zásadne ten, kto preukázateľne na tento účel vynaložil náklady. Na túto významnú okolnosť správne poukázal aj súd prvej inštancie. Vzhľadom na základné obsahové prvky zodpovednostného vzťahu z náhrady škody je nepochybné, že nakoľko škoda vzniká v majetkovej sfére poškodeného, škodu nemožno nahradiť poskytnutím plnenia tretej osobe, a to ani v prípade, ak by si to poškodený želal. Poškodený síce môže akceptovať aj taký spôsob náhrady škody, že škodca náhradové plnenie poskytne namiesto neho tretej osobe, avšak ani v tomto prípade nepôjde o plnenie v prospech tretej osoby, ale v prospech škodcu, ktorý jediný je osobou podľa hmotného práva oprávnenou na uplatnenie práva na náhradu škody, pretože do jeho práv bolo zasiahnuté a v jeho majetkovej sfére došlo k ujme.

17. Z nálezov Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR, na ktoré poukazuje žalobkyňa 2/ na podporu svojej argumentácie vyplývajú podľa odvolacieho súdu v zásade dva kľúčové závery. Prvým je, že ak určitá osoba poskytuje svojmu zdravotne postihnutému príbuznému, resp. synovi, ošetrovateľskú starostlivosť, vzniká v tejto súvislosti právo na náhradu nákladov spojených s liečením podľa § 449 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Druhým významným právnym názorom je, že tento nárok vzniká priamo osobám, ktoré náklady vynaložili, resp. poskytujú ošetrovateľskú starostlivosť, hoci je daný nárok súčasťou celkového nároku poškodeného na náhradu škody proti škodcovi a je preto spravodlivé, aby osoba, ktorá sa stará o ťažko zdravotne postihnutého syna, ktorý utrpel škodu na zdraví zavinením škodcu, mala proti škodcovi nárok na náhradu škody aspoň vo výške odmeny, ktorá je priznávaná profesionálnym pracovníkom poskytujúcim ošetrovateľskú službu, a to aj napriek tomu, že "materiálne" náklady nevynakladá. S týmto záverom, teda so záverom, že na základe § 449 ods. 3 Občianskeho zákonníka vzniká nárok na náhradu nákladov za ošetrovateľskú činnosť, sa však odvolací súd nemôže bez ďalšieho stotožniť, a to napriek tomu, že je nevyhnutné akceptovať, že pri posudzovaní takéhoto prípadu treba mať na zreteli požiadavku na vytvorenie čo najširšieho možného priestoru na skutočnú náhradu (kompenzáciu) škody, ktorá bola spôsobená. V tejto súvislosti žalobkyňa 2/ vo svojom odvolaní správne poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý zdôraznil pozitívne záväzky štátov za účelom telesnej integrity osôb v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré je v prípadoch lekárskej nedbanlivosti a dôsledkov poškodenia zdravia človeka možné splniť, pokiaľ právny poriadok umožňuje poškodeným osobám dosiahnuť nápravu napr. formou odškodnenia alebo zadostučinenia v civilnom konaní (napr. rozsudok Veľkého senátu ESLP vo veci Calvelli a Ciglio proti Taliansku č. 32967, rozsudok ESLP vo veci Codarcea proti Rumunsku č. 34675/04 alebo rozsudok vo veci Benderskiy proti Ukrajine č. 22750/02), pričom dokiaľ nie je

poškodenému poskytnuté odškodnenie v dostatočnom rozsahu, porušenie čl. 8 Dohovoru trvá a zásah do základného práva na ochranu osobnej telesnej integrity bol judikatúrou ESLP konštatovaný aj v prípade, ak nedošlo k priznaniu náhrady nákladov spojených s liečením poškodeného (rozsudok ESLP vo veci Oyal proti Turecku č. 4864/05). Uvedené však z hľadiska opodstatnenosti žaloby žalobkyne 2/ nemá kľúčový význam, pretože vyššie uvedeným zásadám by zamietnutie jej žaloby odporovalo iba ak by tu existovali prekážky, ktoré by znemožňovali uplatnenie náhrady predmetnej škody samotným poškodeným a nebolo by možné nájsť inú cestu na náhradu vzniknutej škody. Odvolací súd sa (pri všetkej úcte) domnieva, že právna konštrukcia (náhrady škody poskytnutím peňažnej sumy tretej osobe) prijatá súdmi najvyšších inštancií v Českej republike, nepochybne v snahe o vytvorenie čo najširšieho priestoru na čo najjednoduchšiu kompenzáciu nákladov na starostlivosť o poškodeného vykonávanú jeho rodinnými príslušníkmi, presahuje rámec akceptovateľného extenzívneho výkladu ust. § 449 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka pokiaľ ide o ustálenie subjektu oprávneného požadovať od škodcu náhradu vzniknutej škody, pretože celkom abstrahuje od základov hmotnoprávneho obsahu zodpovednostného vzťahu zo zodpovednosti za škodu, inak povedané, vychádza z toho, že v tomto prípade nie je rozhodujúce, kto je oprávnený žiadať od škodcu náhradu škody, ak sa poškodený nachádza v špecifickej situácii. Odvolací súd je však toho názoru, že ak to poškodenému neznemožňujú (práve tieto) špecifické okolnosti a má, hoci aj v zastúpení, možnosť uplatniť svoje práva, teda i právo na náhradu škody sám vo vlastnom mene a na vlastný účet, nemožno upustiť od dôsledného rešpektovania nespochybniteľného hmotnoprávneho postavenia jednotlivých aktérov daného zodpovednostného vzťahu a vzťahov súvisiacich s odstraňovaním, či zmierňovaním následkov poškodenia zdravia.

18. Vyššie uvedené závery majú podľa odvolacieho súdu v preskúmvanej veci ten dôsledok, že pokiaľ žalobca 1/ mohol v tomto konaní prostredníctvom žalobkyne 2/ uplatniť v súlade s ust. § 449 Občianskeho zákonníka proti žalovanému nárok na náhradu nákladov spojených s liečením vynaložených na zdravotný materiál, nákladov na doplatky za lieky, nákladov spojených s vyšším odberom elektrickej energie pre prístroje zabezpečujúce život žalobcu 1/, nákladov na zariadenie pre invalidov a nákladov na poštovné, je nepochybné, že žalobca 1/ mal možnosť rovnako uplatniť s poukazom na ust. § 449 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka aj náhradu liečebných nákladov za jeho ošetrovanie. Preto, keď žalobca 1/ objektívne mal možnosť uplatniť v tomto konaní aj predmetné náklady, ktorých priznania sa však žalobkyňa 2/ domáhala vo svojom mene a nie v mene žalobcu 1/, hoci sama nedisponuje hmotnoprávnym postavením poškodeného, nemožno akceptovať žalobkyňu 2/ ako subjekt aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku. Pokiaľ potom súd prvej inštancie za tohto stavu žalobu žalobkyne 2/ ako nedôvodnú zamietol, podľa odvolacieho súdu rozhodol vecne správne.

19. Preto odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 C.s.p., avšak v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).